

Bilag I.**Overfigt**

over

en Del Forældelsesbestemmelser i fremmed Lovgivning.

I fremmede kontinentale Lovgivninger findes der gennemgaaende, ligesom i nordisk Lovgivning, foreskrevet en lang almindelig Forældelsesfrist for obligatoriske Fordringer. I de fleste Lovgivninger er Fristen endnu den fra Romerretten nedarvede Frist af tredive Aar fra Forfaldstid; i enkelte nyere Love er Fristen sat ned til ti Aar. Ved Siden heraf findes der som oftest i betydeligt større Omfang end i de nordiske Lovgivninger foreskrevet kortere Frister for en Del, i Loven særskilt betegnede Klasser af Fordringer, hvis Antal, naar Udviklingen betragtes under eet, kan siges, navnlig i senere Tider, at have været i stadig Stigning. I det følgende skal omtales to af de vigtigste og mest omfattende Grupper af saadanne kortere Præskriptioner.

I de fleste Lovgivninger ere Erstatningsfordringer, baade i og udenfor Kontraktforhold, underkastede kort Tids Forældelse i større Omfang, end Tilfældet er i nogen af de nordiske Lovgivninger. I flere Lovgivninger — saaledes i preussisk, østerrigsk og svejtsisk Ret — er man naaet hen til at foreskrive en almindelig kort Præskriptionsfrist for alle Erstatningskrav, der støttes paa Retsbrud udenfor Kontraktforhold, og for hvilke andre Frister ikke ere særskilt fastsatte. I Preussen og Østerrig forældes disse Krav i tre Aar fra den Tid, da den Skadelidende har faaet Kundskab om Staden og dens Ophavsmand*);

i Svejts er Fristen et Aar, regnet paa samme Maade*); ved Siden heraf gælder den sædvanlige lange Forældelsesfrist, tredive eller ti Aar, regnede fra det Døeblik, da Fordringen er stiftet.

Hvad angaar Erstatningskrav i Kontraktforhold, findes korte Forældelsesfrister navnlig hjemlede med Hensyn til Retten til at fordrø Erstatning eller Tilbagegivelse af Bederlagsydelsen i Anledning af Mangler ved en solgt Ting**). Tilsvarende korte Forældelsesfrister findes i nyere Handelslovgivninger foreskrevne for Speditørers og Transportforretningers Ansvar for Beskadigelse, Forkommelse eller for sildig Aflevering af Genstande, som ere modtagne til Befor-

*) Forbundslov om Obligationsretten, 1881, Art. 69.

**) Herom havdes allerede Forskrifter i den romerske Ret. Herhen hørede Bestemmelser i Nutidens Lovgivninger findes i: den preussiske Landret I. 5 §§ 343—45, den østerrigiske Civillovbog § 933, den sachsiske Civillovbog af 1863 § 923, den tydske Handelslovbog Art 349 og den svejtsiske Obligationsretslov Artt. 257—59; fremdeles i den franske Code civil Art. 1648, den hollandske Civillovbog af 1838 Art. 1547, den italienske Civillovbog af 1865 Art. 1505 og den italienske Handelslovbog af 1882 Art. 70, af hvilke fire Lovbestemmelser den sidstnævnte dog kun fastsætter en Reskammations-, ikke en Paatalefrist, og de to førstnævnte ikke sætte et bestemt Tidssmaal, men kun siqe, at Søgemaal maa rejses inden en kort Frist, alt efter Henslens Beskaffenhed og Stedets Sædvane. Særlige, meget korte Frister findes i mange Lovgivninger foreskrevne, hvor Talen er om Salg af Husdyr, se f. Eks. en fransk Lov af 20de Maj 1838.

*) Se den preussiske Landret I. 6 § 54 og Deklaration 31te Marts 1838; den østerrigiske Civillovbog § 1489. Den samme Frist er foreslaaet i Udkastet til en tydsk Civillovbog (første Læsning, 1888, § 719; anden Læsning, 1892—93, § 773).